

[Knut Kristensen.]

har Interesse, er, hvad Politik der i Fremtiden vil blive ført.

Jeg tillader mig at spørge den højtærede Statsminister: Vil den Handelspolitik, der i Fremtiden skal føres fra Regeringens Side, gaa ud paa at udnytte vore Handelsmuligheder mest muligt, eller vil den gaa ud paa, at der skal begrænses for derigennem at skaffe Arbejde til den danske Befolkning?

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har Ordet for en kort Bemærkning.

Ole Bjørn Kraft: Over for de Bemærkninger, den højtærede Udenrigsminister nu fremsatte, skal jeg kun sige, at vor Hensigt med at føre denne Diskussion har været at faa fastslaaet, at vi sammen med de 7 Stater, der er Tale om, gennem Erklæringen af 1. Juli 1936 har taget et Forbehold af en Karakter, som vi ikke tidligere havde taget. Jeg finder en Bekræftelse paa dette Synspunkt i den Tale, som Udenrigsministeren selv holdt den 2. Juli i Genève, hvor han utrykkeligt henviste til, at denne Erklæring blev fremsat paa Basis af nogle Erfaringer, som man nu havde gjort, og at det var paa Basis af den Situation, i hvilken Folkeforbundet befandt sig, at man følte sig nødsaget til højtideligt at erklære, at man ved sin Bedømmelse af Anvendelsen af Artikel 16 nu maatte tage Hensyn, som man ikke tidligere havde taget. Det er fuldstændig urimeligt af den højtærede Udenrigsminister nu at ville hævde, at dette ikke har nogen Betydning, og at det er urimeligt af os at understrege det paa den Maade, vi har gjort det, al den Stund f. Eks. den svenske Udenrigsminister gennem en udførlig og indgaaende Redegørelse til sit Folk har stillet sig paa det Standpunkt, at 1. Juli-Erklæringen af 1936 er af vidtrækkende Betydning for Sveriges kommende Udenrigspolitik, og at paa Grund af den Udvikling, Folkeforbundet har gennemlevet, kunde man ikke længere stille de samme Krav til Medlemsstaterne, som man tidligere havde stillet. Saa stærkt udtrykker den svenske Udenrigsminister sig, at han ikke viger tilbage for at sige, at de Stater, paa hvis Vegne Genève-Communiqueet af 1936 blev afgivet, kan med virkelig Ret hævde, at en Lov, som ikke gælder for alle og i alle Tilfælde, har indtil videre ophørt med at være en Lov. Naar den svenske Udenrigsminister kan afgive en saadan Erklæring i en højtidelig Tale, saa maa der

dog vel deri ligge, at nu er der indtruffet en Situation, som er af en anden Karakter end den, der tidligere eksisterede. Det er det, vi fra konservativ Side har villet fremhæve, og det er urimeligt, at Udenrigsministeren vil gøre dette til intet, saa meget mere som Udenrigsministeren blot ved at henholde sig til sine egne tidligere Udtalelser kunde have undgaaet, at denne Diskussion var fremkommet.

Udenrigsministeren (P. Munch): Ja, det, det ærede Medlem kæmper for, er jo at faa fastslaaet, at det Forbehold, hvis man vil kalde det saaledes, der findes i Erklæringen af 1. Juli 1936, er af ny Karakter. Det ærede Medlem vil ved at læse den Kommissionsbetænkning, der blev afgivet, dengang Danmark indtraadte i Folkeforbundet, og de Motiver, der fandtes deri, finde de samme Synspunkter gjort gældende, som er gjort gældende i denne Erklæring. Dette udelukker ikke, at man i Aaret 1936 havde gjort nye Erfaringer, og at man da anvendte vort almindelige Synspunkt paa den Situation, der nu havde udviklet sig. Derfor mener jeg ingenlunde, at Erklæringen af 1. Juli 1936 er uden Betydning. Det har jeg aldrig sagt. Jeg har derimod sagt, at den ikke kan forandre vore Forpligtelser efter Forbundspagten, og det er vi jo enige om, det siger det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft ja til. Den kan altsaa kun blive en Redegørelse for, at de Grundsætninger, vi fra første Færd har ment at maatte anlægge med Hensyn til Forstaelsen af Pagten, havde fundet en Bekræftelse, og at Nødvendigheden af deres Anvendelse havde vist sig klart for Dagen ved Begivenhederne i Sommeren 1936. Det er det, der er sket. Det er ikke uden Betydning, og det er heller ikke uden Betydning, at man har faaet sagt det saa tydeligt, at Folk, der forstod Forpligtelserne anderledes, forstod dem mere i Samklang med, hvad det konservative Parti tidligere har haft Tilbøjelighed til, forstod, at dette var vort Standpunkt. Det er i og for sig meget betydningsfuldt, og det er ogsaa ganske klart, at naar Pagten ikke gælder for alle, saa maa de enkelte i hvert givet Tilfælde lægge afgørende Vægt paa, i hvilket Omfang Foranstaltninger vil finde Tilslutning fra anden Side. Det er en Ting, der følger af sig selv, og det er blevet sagt i Udtalelsen fra min Side i Juli 1936 i Forsamlingen, at der var jo ingen Fornuft i dette, at de mindre Stater vedblev med Sanktioner, som maatte siges at være blevet formaalsløse fra det Øjeblik, Stormagterne havde besluttet sig